

บทที่ 5

การนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

การนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย เท่าที่ปรากฏ ในขณะนี้ ได้แก่กรณี บุคคลที่ไม่ใช่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่ายสินค้า หรือ ผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า (Authorized Licensee) นำเข้าสินค้า ที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือโดยไม่ได้รับความ ยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมาย การค้านั้น เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย และสินค้าที่ถูกรับนำเข้าซoonเป็นสินค้าจริง และใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง (Genuine Trademarked goods)

การนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าว ทำให้เจ้าของเครื่องหมาย การการค้า ตัวแทนจำหน่ายสินค้า และผู้รับอนุญาตไปใช้สิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าใน ประเทศไทยได้รับความเสียหายในทางการค้า เช่นการจำหน่ายสินค้าลดลง และยังกระทบต่อสิทธิ ในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

5.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ในทางแพ่ง

จากการศึกษากฎหมายที่มีและใช้บังคับในทางแพ่งในประเทศไทยทั้งหมด พบว่าไม่มี กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยโดยตรง อย่างไรก็ตาม ในการพิจารณาคดีการนำเข้าซoonสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศ ไทยตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน กฎหมายที่ศาลไทยนำมาปรับใช้ในทางแพ่งในคดีดังกล่าวได้แก่

1. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474
(ฉบับแก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2504)
2. พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534
3. ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420

5.1.1 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2504)

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ปี พ.ศ. 2474 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ. 2504) มีบทบัญญัติยอมรับสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยไว้ว่าเป็นเจ้าของและเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในเครื่องหมายการค้าดังกล่าว ดังปรากฏในมาตรา 27

"ภายในบังคับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ บุคคลใดจดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น ท่านใดถือว่าเป็นเจ้าของมีสิทธิผู้เดียวเพื่อใช้เครื่องหมายการค้า สำหรับสินค้าทั้งหมดในจำพวกหนึ่ง หรือหลายจำพวกที่ได้จดทะเบียนไว้"

ความคุ้มครองที่มาตรา 27 ให้แก่เครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนแล้วในประเทศไทย ใ้สิทธิแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าในการฟ้องคดีในทางแพ่งในมูลละเมิดได้ เป็นต้น เรียกค่าเสียหายจากผู้ละเมิด, เรียกให้ผู้ละเมิดเก็บสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าออกจากท้องตลาด, ขอให้ศาลห้ามผู้ละเมิดใช้เครื่องหมายการค้าของ เจ้าของเครื่องหมายการค้า และขอให้ศาลห้ามผู้ละเมิดจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าได้ และผลของบทบัญญัติตามมาตรา นี้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจนำคดีไปสู่ ไปสู่ศาลเพื่อรักษาสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนตามที่กฎหมายบัญญัติไว้ เช่น ฟ้องเพิกถอน ทะเบียนเครื่องหมายการค้าที่ผู้อื่นไปจดทะเบียนเหมือนกับเครื่องหมายการค้าของตน ตามมาตรา 41* โดยพิสูจน์ว่า ตนเป็นเจ้าของและเป็นผู้มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าผู้ขอจด

---

* คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 320/2518, 379/2509, 2079/2518, 1422/2524 และ 277/2596

ทะเบียน¹

เมื่อมีการนำสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนไว้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจใช้สิทธิฟ้องคดีผู้นำเข้าซ้สินค้าดังกล่าว โดยอาศัยสิทธิตามมาตรา 27 นี้ โดยตั้งรูปคดีว่า ผู้นำเข้าซ้จนละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน เมื่อเป็นการละเมิดสิทธิ (ตามมาตรา 420 และ มาตรา 421 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์) เจ้าของเครื่องหมายการค้าย่อมเรียกให้ผู้นำเข้าซ้ชดใช้ค่าเสียหายได้ การวินิจฉัยของศาลในประเด็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า จึงมีผลโดยตรงต่อการนำเข้าซ้สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

5.1.2 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534

พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 บัญญัติรับรองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจดทะเบียนไว้ว่า เป็นผู้มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ โดยมาตรา 44 บัญญัติว่า

" ภายได้บังคับมาตรา 27 และมาตรา 68 เมื่อได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าแล้ว ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นผู้มสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้"

ดังนั้นเจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงมีสิทธิในการฟ้องคดีแพ่งในมูลละเมิด เรียกค่าเสียหายจากผู้ละเมิด. เรียกให้ผู้ละเมิดเก็บสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าออกจากท้องตลาด, ขอให้ศาลห้ามผู้ละเมิดใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

---

¹ รัชชชัย สุขผลศิริ. การคุ้มครองเครื่องหมายการค้าและแหล่งกำเนิด. บทบัญญัติ (เล่ม 47 ตอน 3) กรุงเทพฯ: เพอเฟกต์ กราฟฟิค กรุ๊ป, 2534 หน้า 101

และขอให้ศาลห้ามผู้ละเมิดจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้รวมทั้งอาจนำคดีไปสู่ศาลเพื่อป้องกันสิทธิของตนตามมาตรา 67 โดยพิสูจน์ว่าตนเป็นเจ้าของและเป็นผู้มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวคือผู้จดทะเบียน และเมื่อมีการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนไว้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจใช้สิทธิฟ้องคดีผู้นำเข้าซื้อสินค้าดังกล่าว โดยอาศัยสิทธิตามมาตรา 44 นี้ โดยตั้งรูปคดีว่า ผู้นำเข้าซื้อและละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนเช่นเดียวกันกับการใช้สิทธิมาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 ทุกประการ การวินิจฉัยของศาลในประเด็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจึงมีผลโดยตรงต่อกรณีนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

5.1.3 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ว่าด้วยละเมิด เป็นกฎหมายสำคัญที่ศาลใช้พิจารณาในคดีการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนับตั้งแต่เริ่มมีคดีการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าสินค้าในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน โดยศาลใช้พิจารณาควบคู่กันกับพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า มาตรา 420 ระบุว่า

"บุคคลใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่น โดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิดจำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น"

และมาตรา 421 ระบุว่า

"การใช้สิทธิซึ่งมีแต่จะให้เกิดเสียหายแก่บุคคลอื่น ท่านว่าเป็นการกระทำอันมิชอบด้วยกฎหมาย"

ด้วยเหตุที่ สิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ได้รับกรรับรอง

และคุ้มครองในลักษณะที่เป็นสิทธิโดยเด็ดขาดภายใต้พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า แต่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 และพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มิได้บัญญัติว่าการกระทำใดบ้าง เป็นการกระทำที่ละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า ในการพิจารณาการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ศาลจึงนำเอา บทบัญญัติเรื่องละเมิดตามมาตรา 420 และ 421 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาปรับใช้ในคดีละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยถือว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าจัดเป็น สิทธิที่กฎหมายรับรองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 การนำเข้าสินค้าที่ใช้ เครื่องหมายการค้าเดียวกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ ดังนั้น คำพิพากษาของศาลเรื่องการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า จึงมีผลต่อการ นำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย เจ้าของเครื่องหมายการค้าจึง สามารถห้ามมิให้ผู้ละเมิดใช้เครื่องหมายการค้า นำเข้าและจำหน่ายสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า ของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย ซึ่งศาลฎีกาเคยวางหลักไว้ว่า การส่งสินค้าที่ใช้ เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเข้ามาจำหน่ายโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้ามิได้ ยินยอม ถือว่าเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า และเป็นการละเมิดสิทธิ ในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของ เครื่องหมายการค้า ตามคำพิพากษาฎีกาที่ 1669 ถึง 1672/2523 และเมื่อมีการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้าย่อมเรียก ค่าเสียหายได้

บทศาลพิจารณาว่า การนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันของผู้นำเข้าเป็น การละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้าย่อม จัดขวางกรณีนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศมิให้เข้ามาจำหน่ายใน ประเทศไทยได้ ทั้งนี้ยังสามารถได้รับการชดเชยความเสียหายจากการนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศของผู้นำเข้า

5.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ในทางอาญา

จากการศึกษาพบว่า มาตรา 272, 273 และมาตรา 275 แห่งประมวลกฎหมาย

อาญา ระบุการนำเข้าสู่สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย เป็นความผิดทางการค้า ซึ่งผู้กระทำความผิดต้องได้รับโทษ ศาลจึงใช้กฎหมายอาญาดังกล่าวในการพิจารณการนำเข้าสู่สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ซึ่งได้แก่

1. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1)
2. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 273
3. ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 275

5.2.1 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 272 (1)

ความผิดฐานนี้เป็นความผิดความผิดฐานเอาเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาใช้
มาตรา 272 (1) บัญญัติว่า

"ผู้ใด

(1) เอาชื่อ รูป รอยประดิษฐ์หรือข้อความใดๆ ในการประกอบการค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบ ห่อ วัตถุที่ใช้หุ้มห่อ แจ้จกความ ราชการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้าหรือสิ่งอื่นในทำนองเดียวกัน เพื่อให้ ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้นั้น

(2) .....

(3) .....

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ
ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้"

หากมีการนำเอาเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาใช้ หรือทำให้ปรากฏที่สินค้า หีบ ห่อ วัตถุที่ใช้หุ้มห่อ แจ้จกความ ราชการแสดงราคา จดหมายเกี่ยวกับการค้าหรือสิ่งอื่นทำนองเดียวกัน เพื่อให้ประชาชนหลงเชื่อว่าเป็นสินค้าหรือการค้าของผู้อื่นยอมเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 272 (1)

ความผิดตามมาตรา 272 (1) ต้องเป็นการเอาเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นมาใช้โดยตรง เช่นปลอมเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1236/2517) อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็น

5.2.3 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 275

ความผิดฐานนี้เป็นความผิดฐานนำเข้าหรือจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น มาตรา 275 บัญญัติว่า

"ผู้ใดนำเข้าไปในราชอาณาจักร จำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีรูปรอยประติมากรรม หรือชื่อกวามใดๆ ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา 272 (1) หรือสินค้าอันเป็นสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามความในมาตรา 273 หรือมาตรา 274 ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้ๆ"

ความผิดฐานนี้เป็นความผิดซึ่งกำหนดไว้สำหรับเอาผิด ผู้นำเข้าไปในราชอาณาจักร จำหน่ายหรือเสนอจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมหรือเลียนเครื่องหมายการค้าของผู้อื่น ซึ่งอาจมิใช่บุคคลเดียวกับผู้ปลอม หรือเลียนแบบเครื่องหมายการค้า เช่น ก. ปลอมเครื่องหมายการค้าของ ข. เอามาใช้กับสินค้าของ ก. แล้ว ก. รับสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอมนั้นไปจำหน่าย โดยในการจำหน่าย ก. รู้ว่าเครื่องหมายการค้าบนตัวสินค้านั้นเป็นเครื่องหมายการค้าปลอม ดังนี้ ก. ข่อมมีความผิดฐานจำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าปลอม ตามมาตรา 275 หรือ อาจเป็นบุคคลเดียวกับผู้ปลอมหรือเลียนแบบเครื่องหมายการค้าก็ได้ เช่น ตามตัวอย่างดังกล่าว ถ้า ก. เป็นผู้จำหน่ายสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าที่ตนทำปลอมขึ้นเสียเอง ก. ข่อมมีความผิดตามมาตรา 275 *

ความผิดเกี่ยวกับเครื่องหมายการค้าทั้ง 3 ประการในประมวลกฎหมายอาญาที่กล่าวมา เฉพาะความผิดตามมาตรา 272 (1) เท่านั้นที่เป็นความผิดอันยอมความได้ ส่วนความผิดตามมาตราอื่นเป็นความผิดอาญาแผ่นดิน ซึ่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนได้โดยไม่ต้องมีการร้องทุกข์

เนื่องจากความผิดตามมาตรา 272 (1) เป็นความผิดอันยอมความได้ ผู้เสียหายจึงต้องร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดภายใน 3 เดือนนับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและ

* คำพิพากษาฎีกาที่ 481/2507

รู้ตัวผู้กระทำความผิด มิฉะนั้นคดีเป็นขาดอายุความ (ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 95) พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน (ประมวลวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 121 วรรคสอง) หากสอบสวนไปถือเป็นการสอบสวนโดยมิชอบ พนักงานอัยการไม่มีอำนาจฟ้อง (ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 120)

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 96 ให้ร้องทุกข์ความผิดอันยอมความได้ภายใน 3 เดือน นับแต่วันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิด แต่ก็ต้องอยู่ภายใต้อายุความใหญ่ คือ 5 ปี นับแต่วันกระทำความผิดตามมาตรา 64 (4) ถ้าวันที่รู้เรื่องความผิดและรู้ตัวผู้กระทำความผิดเป็นเวลาที่เกิน 5 ปี นับแต่วันกระทำความผิดแล้ว ก็ไม่สามารถร้องทุกข์หรือฟ้องร้องคดีได้

สำหรับความผิดตามมาตรา 275 มีอายุความ 5 หรือ 10 ปี ย่อมแล้วแต่ว่าเป็นการนำเข้าในราชอาณาจักร จำหน่ายเสนอจำหน่ายซึ่งสินค้าปลอมหรือเลียนแบบเครื่องหมายการค้าของผู้อื่นตามมาตรา 272 (1) หรือ 273 ถ้าเป็นความผิดตามมาตรา 272 (1) ถ้าเป็นความผิดตามมาตรา 273 มีอายุความ 10 ปี

5.3 คำพิพากษาของศาลเกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

ดังที่กล่าวในตอนต้นว่า ยังไม่มีกฎหมายในทางแพ่งที่เกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันโดยตรงในประเทศไทย คำพิพากษาของศาลในคดีการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายเดียวกัน (ซึ่งพิจารณาโดยอาศัยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์) ย่อมมีบทบาทสำคัญและเป็นการวางหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย คำพิพากษาศาลฎีกาที่สำคัญได้แก่

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 657/2499 คดี ระหว่าง บริษัทเสริมมิตรพาณิชย์ จำกัด โจทก์ และห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทอเมริกัน-ไทย จำกัด ซึ่งศาลฎีกาพิพากษาว่าเจ้าของเครื่องหมาย

การค้าสามารถฟ้องบุคคลที่นำสินค้าซึ่งเป็นสินค้าชนิดเดียวกันเข้ามาในประเทศไทยในฐานะละเมิดได้³ โจทก์จดทะเบียนเครื่องหมายการค้า Mycochlorin ไว้ในประเทศไทยสำหรับสินค้าจำพวกยา แม้อโจทก์มิได้เป็นผู้ผลิตยาดังกล่าวแต่โจทก์ย่อมเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าว การนำสินค้าชนิดเดียวกันนี้เข้ามาจำหน่ายจึงเป็นการละเมิดสิทธิโจทก์

คำพิพากษาฎีกาที่ 366/2500 คดีระหว่างบริษัทฮิบอินชอย จำกัด โจทก์ กับนายอุ่งเซ็ง แซ่ลี กู้วางหุ้นส่วนสามัญบริษัทเหลียงกวงวัน จำกัด ศาลพิพากษาว่าโจทก์ไม่ใช่เจ้าของเครื่องหมายการค้า "SIMILAC" ที่แท้จริงจึงไม่อาจฟ้องเรียกค่าเสียหายจากจำเลยในฐานะละเมิดได้⁴

คำพิพากษาฎีกาที่ 551/2473 คดีระหว่าง บริษัทเสนาวีวอห์ จำกัด โจทก์ กับห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคลห้างขายยาจินเซียร์ จำกัด ศาลพิพากษาว่า การที่โจทก์ได้รับมอบหมายจากบริษัทต่างประเทศให้จำหน่ายยาดังหนึ่งในประเทศไทยแต่เพียงผู้เดียวนั้น เป็นเรื่องระหว่างโจทก์กับบริษัทต่างประเทศ มิได้ก่อให้เกิดสิทธิเหนือคนโดยทั่วไปที่จะไม่ทำให้ใครจำหน่ายยาของบริษัทต่างประเทสนั้นในประเทศไทย⁵

คำพิพากษาฎีกาที่ 1271-3/2508 คดีระหว่าง บริษัท อีสท์เอเชียติก จำกัด โจทก์ กับห้างหุ้นส่วนจำกัด สหไทยการยนต์สามยอด จำกัด จำเลย โดยศาลพิพากษาว่าการที่จำเลยส่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าในบังคับแก่สิทธิของโจทก์เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยโดยโจทก์มิได้ขานยอม ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์

---

³ กิติพงษ์ อรุณีพัฒน์พงศ์ "การนำเข้าซ้อน (Parallel Import): กฎหมายและทางแก้" บทบัญญัติฯ (เล่ม 42 ตอนที่ 4): กรุงเทพฯ: เพอเพิลส์ กราฟฟิค กรุ๊ป, 2529 หน้า 31-32

⁴ เรื่องเดียวกัน หน้า 33-34

⁵ เรื่องเดียวกัน หน้า 34

คำพิพากษาฎีกาที่ 2301-2302/2615 คดีระหว่าง บริษัท เมสท์เล่ เอ็ส. เอ. โจทก์ กับบริษัท เกรียงสินวัฒนา จำเลย เป็นเรื่องการสั่งเข้ามาในประเทศไทยเพื่อขายสินค้า (ที่นำเข้าชื่อนั้นจากประเทศสหรัฐอเมริกา) ต่ไปยังประเทศลาว ศาลฎีกาพิพากษาว่า การนำเข้าชื่อนั้นเป็นการละเมิดได้ แม้จะเป็นการนำเข้ามาในประเทศไทยเพื่อส่งมอบเท่านั้นก็ตามและผู้ที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่เป็นผู้รับโอนก็ย่อมมีสิทธิฟ้องร้องได้

คำพิพากษาฎีกาที่ 1669-1671/2523 คดีระหว่าง บริษัท อีสท์เอเซียติก โจทก์ กับ ห.ส.น. โรงหล่อตัวพิมพ์รักศรีอักษร กับพวก จำเลย ศาลฎีกาพิพากษาว่า ผู้ใดตั้งสินค้าดังกล่าวเข้ามาจำหน่ายโดย โจทก์มิได้ยินยอม ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้ใช้เครื่องหมายการค้าของโจทก์ เป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์

5.4 ข้อสังเกตเกี่ยวกับคำพิพากษาของศาลในเรื่องการนำเข้าชื่อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาในเรื่องการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ได้ข้อสรุปว่า หลักเกณฑ์สำคัญที่ศาลใช้ในการพิจารณาการนำเข้าชื่อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ได้แก่

ก) ความเป็นเจ้าของหรือสิทธิในเครื่องหมายการค้า โดยพิจารณาจาก จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยเป็นสำคัญ มาตรา 27 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ.2474 และมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า เจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายเครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้

ความเป็นเจ้าของสิทธิในเครื่องหมายการค้า เป็นหัวใจสำคัญของการพิจารณาการกระทำอันเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า การนำสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าการค้าของผู้อื่น ที่ได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทยแล้วเข้ามาจำหน่ายโดยไม่ได้รับความยินยอม

แม้ไม่ได้ทำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวขึ้นเองก็ตาม ถือเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าของผู้อื่น⁶ อันเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทยอย่างถูกต้องสามารถฟ้องผู้นำเข้าฐานละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าได้

ข) ความเสียหาย ในที่นี้หมายถึงความเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่าย หรือ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิได้รับจากการนำเข้าซ้อสินค้าจากต่างประเทศ ประเด็นในคดีกรณำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยส่วนใหญ่ คือ ผู้นำเข้าละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือไม่ หากจำเลยกระทำละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ศาลสามารถใช้ดุลพินิจกำหนดสภาพบังคับที่เหมาะสม รวมทั้งกำหนดค่าเสียหายได้⁷ ความร้ายแรงของความเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิได้รับจากการนำเข้าซ้อ จะเป็นตัวช่วยในการกำหนดสภาพบังคับที่เหมาะสม เช่น การสั่งใบหยุดการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนั้น รวมทั้งกำหนดค่าเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่าย หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิสมควรได้รับการชดเชย

สิ่งที่ควรนำมาพิจารณานอกเหนือจาก ความเป็นเจ้าของหรือสิทธิในเครื่องหมายการค้า และ ความเสียหาย คือ ความเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง เพราะอาจมีกรณีที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงอนุญาตให้ตัวแทนจำหน่ายสินค้าของตนในประเทศไทย จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าดังกล่าวในประเทศไทย และอาจมีกรณีที่ตัวแทนจำหน่ายแอบนำเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ไปจดทะเบียนเป็นของตน โดยที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าไม่ทราบหรือไม่อนุญาต

⁶ ทัศชัย สุภผลศิริ. คำอธิบายกฎหมายเครื่องหมายการค้า. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม .2536 หน้า 175-176

⁷ เรื่องเดียวกัน หน้า 183

โดยที่ผู้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า มิใช่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริง หากตัวแทนจำหน่ายซึ่งมีชื่อเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าซึ่งผลิตในต่างประเทศ ที่มีราคาต่ำกว่าสินค้าที่ตัวแทนจำหน่ายจำหน่ายอยู่ โดยนำเข้ามาจำหน่ายปะปนพร้อมไปกับสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงซึ่งตัวแทนจำหน่ายจำหน่ายอยู่ในประเทศไทย เกิดการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน โดยตัวแทนที่จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงย่อมอยู่ในฐานะเสียเปรียบ ไม่สามารถใช้สิทธิขังขวางการนำเข้าซ้อนสินค้าของตัวแทนจำหน่ายในประเทศไทย เนื่องจากตัวแทนจำหน่ายได้ประโยชน์จากข้อสันนิษฐานตามกฎหมายที่ว่า ผู้มีชื่อในทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ในการใช้สิทธิขังขวางการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าต่อตัวแทนจำหน่ายตัวแทนจำหน่าย เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงจะต้องดำเนินการเพิกถอนเครื่องหมายการค้าที่ตัวแทนจำหน่ายจดทะเบียนไว้ ตามมาตรา 41 (1) แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 หรือตามมาตรา 67 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 โดยพิสูจนั ให้ศาลเห็นว่าตนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงและเป็นผู้มีสิทธิในเครื่องหมายการค้าดังกล่าวดีกว่าตัวแทนจำหน่ายที่จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น (ดูคำพิพากษาฎีกา ที่ 1274/2501, 2586/2522, 1361/2527, และ 3688/2528)

หลังจากที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงในต่างประเทศ เพิกถอนเครื่องหมายการค้าที่ตัวแทนจำหน่ายนำไปจดทะเบียนสำเร็จ เจ้าของเครื่องหมายการค้าต้องดำเนินการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนในประเทศไทย ต่อเมื่อเครื่องหมายการค้านั้นได้รับการจดทะเบียน เจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงจึงจะมีสิทธิใช้รวมทั้งห้ามมิให้ผู้อื่นใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวอย่างสมบูรณ์ รวมทั้งมีสิทธิดำเนินคดีกับผู้แทนจำหน่ายฐานละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตนรวมทั้งมีสิทธิขังขวางการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศโดยตัวแทนจำหน่าย ขั้นตอนการดำเนินการกว่าเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงจะสามารถขังขวางการนำเข้าซ้อนของตัวแทนจำหน่ายได้สำเร็จ ต้องใช้เวลานานและเสีย

ค่าใช้จ่ายในการดำเนินการในแต่ละขั้นตอนสูง ทั้งนี้ไม่รวมถึงความเสียหายทางการค้าที่เจ้าของเครื่องหมายความการค้าที่แท้จริงได้รับ ในระหว่างรอผลคดีตามขั้นตอนการฟ้องร้องเครื่องหมายการค้า และรอการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนในประเทศไทยตามขั้นตอนที่สอง แม้ในระหว่างดำเนินการคดีกับผู้แทนจำหน่าย เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะบอกเลิกสัญญา และยกเลิกการแต่งตั้งตัวแทนจำหน่าย ก็ยังไม่อาจใช้สิทธิห้ามการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันโดยผู้แทนจำหน่ายลงได้ จนกว่าผู้แทนจำหน่ายจะถูกฟ้องร้องจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า และเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงได้รับการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนในประเทศไทย

อีกสิ่งหนึ่งที่ควรนำมาร่วมพิจารณาในคดีการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย คือ ความแตกต่างของตัวสินค้า ไม่ว่าจะเป็นเรื่องคุณลักษณะ คุณสมบัติการใช้งาน รวมไปถึงคุณภาพของตัวสินค้า ในกรณีที่มีการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน ซึ่งผลิตโดยผู้ผลิตที่เป็นผู้รับอนุญาตในต่างประเทศจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย หากสินค้าที่นำเข้าซ้อเป็นสินค้าที่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน หรือเป็นสินค้าที่หมดอายุ หรือมีส่วนผสมของสารที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้บริโภค หรือใช้วัสดุที่ต่ำกว่ามาตรฐานสากล หรือต่ำกว่ามาตรฐานขั้นต่ำของสินค้าประเภทนั้น ๆ ต่างจากสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกันที่มีจำหน่ายในประเทศ แม้สินค้าที่ถูกนำเข้าซ้อจะเป็นสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง และไม่ละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า และผู้แทนจำหน่ายของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย จะไม่ได้รับผลกระทบจากการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวจากต่างประเทศแต่อย่างใดก็ตาม ความเสียหายที่แท้จริงย่อมตกแก่ผู้บริโภคสินค้าโดยตรง

ในกรณีที่ การนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันเกิดจากความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายและไม่เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เช่น ปริมาณสินค้าที่มีอยู่ในสต็อกของตัวแทนจำหน่ายมีไม่พอเพียงกับความต้องการของตลาด หรือ เวลาในการขนส่งสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศใช้เวลานานไม่ทันต่อความต้องการของลูกค้าในประเทศไทย เจ้าของเครื่องหมายการค้าอนุญาตให้ตัวแทนจำหน่ายนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย

หากสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันซึ่งถูกนำเข้าช้อนมีคุณภาพต่างจากสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกันที่จำหน่ายในประเทศ ซึ่งเป็นรู้กันแต่เฉพาะเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้นำเข้าช้อนเท่านั้น การนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในลักษณะนี้ แม้เจ้าของเครื่องหมายการค้าจะอนุญาตและไม่ก่อให้เกิดความเสียหายทางการค้าแก่ทั้งเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้แทนจำหน่ายก็ตาม ก็ไม่สมควรอนุญาต เนื่องจากความเสียหายจะเกิดและตกอยู่กับผู้บริโภคโดยตรง เป็นต้น ผู้บริโภคอาจได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้าที่ถูกรนำเข้าช้อนนั้น และแม้ผู้บริโภคอาจไม่ได้รับอันตรายจากการบริโภคสินค้านั้นทุกราย ผู้บริโภคยังคงต้องจ่ายเงินเพื่อซื้อสินค้าที่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐาน โดยไม่มีโอกาสทราบว่าสินค้านั้นเป็นสินค้าที่ถูกรนำเข้าช้อนจากต่างประเทศ ผู้บริโภคควรมีสติหัดตรวจสอบการกรนำเข้าช้อนสินค้าใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้องซึ่งในต่างประเทศโดยอาศัยเหตุผลในเรื่องคุณสมบัติของสินค้าหรือไม่ เป็นประเด็นที่ควรได้รับการพิจารณา ซึ่งยังไม่พบหลักเกณฑ์ของศาลในเรื่องนี้จากพิพากษาฎีกายกมาแต่อย่างใด

5.5 วิเคราะห์คำพิพากษาของศาลในคดีการนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย

คำพิพากษาของศาลเรื่องการนำสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2499 (ตามคำพิพากษาฎีกาที่ 657/2499 คดีระหว่าง บริษัทเสริมมิตรพาณิชย์ จำกัด โจทก์ และ ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทอเมริกัน-ไทย จำกัด ที่กล่าวถึงในตอนต้น) เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน ศาลพิจารณาโดยใช้หลักในเรื่องละเมิดเป็นสำคัญ และประเด็นที่ศาลพิจารณาได้แก่ การนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจากต่างประเทศ เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือไม่ หากศาลพิจารณาว่าการนำเข้าช้อนดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้า ก็จะพิพากษาห้ามการนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน แต่หากศาลพิจารณาว่า การนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนั้นจากต่างประเทศ ไม่เป็นการละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ศาลก็จะพิพากษาอนุญาตให้มีการนำเข้าช้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวนั้นได้

ประเด็นที่ว่าผู้นำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ กระทำละเมิดต่อเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือไม่ ศาลพิจารณาจากสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นสำคัญ ว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าถูกกระทบหรือไม่ และสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้านี้ ศาลพิจารณาจากการจดทะเบียนเครื่องหมายการค้า (ในประเทศไทยและในต่างประเทศ) ประกอบกับความเสียหายที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าได้รับ จากการนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนั้นจากต่างประเทศ

เฉพาะประเด็นที่ว่า การนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ กระทำละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าหรือไม่ ศาลไทยพิจารณาไปในแนวเดียวกันโดยตลอดว่า การนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หากเครื่องหมายการค้าดังกล่าวเป็นเครื่องหมายการค้าที่ได้รับการจดทะเบียนแล้วในประเทศไทย และหากไม่ได้รับ ความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีสิทธิห้ามมิให้นำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวจากต่างประเทศได้ ตามคำพิพากษาฎีกาที่ 1271-3/2508 กติระหว่างบริษัท อีสท์เอเชียติก จำกัด โจทก์ กับห้างหุ้นส่วนจำกัด สหไทยการยนต์สามช็อค จำกัด จำเลย โดยศาลพิพากษาว่า โจทก์ได้รับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่เจ้าของเดิมได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทยอย่างถูกต้อง โจทก์จึงมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในการใช้เครื่องหมายการค้าสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ กล่าวคือมีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวที่จะค้าขายและเสนอขายสินค้าที่มี เครื่องหมายการค้าที่โจทก์ได้จดทะเบียนไว้ สิทธิในเครื่องหมายการค้าย่อมเป็นการผูกขาดอยู่ในตัว การที่จำเลยส่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้าในบังคับสิทธิของโจทก์เข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย โดยโจทก์มิได้ขออนุญาต ย่อมเป็นการละเมิดสิทธิของโจทก์ ในคดีนี้ ศาลพิจารณาว่าการใช้เครื่องหมายการค้านี้ได้จำกัดอยู่แต่เพียงเอาเครื่องหมายการค้านั้น ไปติดกับสินค้าเท่านั้น การส่งเข้ามาจำหน่ายย่อมเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าของโจทก์ที่ติดมากับสินค้านั้นประการหนึ่ง

แนวคำพิพากษาของศาลไทย ถือว่าการนำเข้าซ้มนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า คำพิพากษาศาลฎีกาที่

657/2499 และคำพิพากษาฎีกาที่ 1271-3/2508 ได้วางหลักไว้ว่า การส่งสินค้าที่ใช้
เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเข้ามาจำหน่าย
ย่อมเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ติดมากับสินค้าประการหนึ่ง

ประเด็นสำคัญที่ควรวิเคราะห์คือ อย่างไรจึงจะถือว่าเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าคงต้อง
พิจารณาจากหน้าที่ของเครื่องหมายการค้าและข้อเท็จจริงรวมทั้งสิทธิในเครื่องหมายการค้าของ
เจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นหลัก

"การใช้" หมายถึงการนำเครื่องหมายการค้าดังกล่าวไปติดไว้กับผลิตภัณฑ์ หรือได้มีการ
โฆษณาโดยใช้เครื่องหมายการค้านั้น ๆ โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทนจำหน่ายสินค้าของ
เจ้าของเครื่องหมายการค้า ผู้แทนจำหน่ายสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ผู้ได้รับอนุญาตให้
ใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ไม่ว่าจะเป็นครณีใด การใช้เครื่องหมาย
การค้าดังกล่าวจะต้องเป็นที่ประจักษ์แก่สาธารณชน มีระยะเวลา และปริมาณพอสมควร
โดยการใช้ นั้น เพื่อมุ่งบอกให้ทราบว่าผลิตภัณฑ์หรือสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าดังกล่าว
เป็นของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งต่างจากผลิตภัณฑ์หรือสินค้าของผู้ผลิตรายอื่น

ในส่วนที่เกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายการค้านี้ บางประเทศเช่นประเทศสหรัฐอเมริกา
ถือว่าสิทธิในเครื่องหมายการค้าเกิดจากการใช้ การจดทะเบียนเป็นเพียงการเสริมหรือเพิ่มผลใน
การบังคับใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเท่านั้น สำหรับประเทศไทย
สิทธิในเครื่องหมายการค้าเกิดขึ้น เมื่อเครื่องหมายการค้าดังกล่าวได้รับการจดทะเบียน
พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 มิได้กำหนดว่าเครื่องหมายการค้าที่จะได้รับการ
จดทะเบียนในประเทศไทย จะต้องเป็นเครื่องหมายการค้าที่มีการใช้ (บนตัวสินค้าหรือโฆษณา)
มาก่อนการยื่นขอจดทะเบียน เพราะตามคำนิยามในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมาย
การค้า พ.ศ. 2534 ระบุว่า "เครื่องหมายการค้า" หมายถึง เครื่องหมายที่ใช้หรือจะใช้เป็นที่หมาย
หรือเกี่ยวข้องกับสินค้า เพื่อแสดงว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า
นั้นแตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น

สิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย

เป็นไปตามมาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 ซึ่งระบุว่า "ภายใต้บังคับมาตรา 27 และมาตรา 68 ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า เป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช้เครื่องหมายการค้านั้น สำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้" และมาตรา 70 ได้บัญญัติว่า "การใช้เครื่องหมายการค้าโดยผู้ได้รับอนุญาตสำหรับสินค้าในการ ประกอบธุรกิจของตนตามที่ได้รับอนุญาตไว้ ให้ถือว่าเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าโดยเจ้าของ เครื่องหมายการค้านั้น"

ดังนั้น หากพิจารณาจากคำนิยามของเครื่องหมายการค้าตามมาตรา 4 และพิจารณาสิทธิ ของเจ้าของเครื่องหมายการค้าตาม มาตรา 44 ประกอบกับมาตรา 70 แห่งพระราชบัญญัติ เครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 แล้ว ทำให้สรุปได้ว่า "การใช้" ต้องเป็นการใช้กับสินค้า เช่น ติดเครื่องหมายการค้าบนตัวสินค้า ซึ่งผลิตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าโดยตรง หรือผลิตโดย ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ เพื่อแสดงว่า สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น แตกต่างกับสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น ถ้าเป็นเครื่องหมายการค้าซึ่งจด ทะเบียนไว้ตามพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474 "การใช้" ต้องเป็นการใช้กับสินค้า เพื่อสำแดงว่าสินค้านั้น ๆ เป็นสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าโดยได้ทำขึ้น โดยการเลือก โดยให้คำรับรอง โดยทำการขายสินค้านั้น หรือโดยเป็นผู้เสนอขาย ตามความในมาตรา 3 "การใช้" อาจรวมถึงการโฆษณาเครื่องหมายการค้าดังกล่าวด้วย ไม่ว่าจะเป็นการโฆษณาโดย เจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งเป็นผู้ผลิตสินค้าออกจำหน่ายโดยตรง หรือโดย ผู้ได้รับอนุญาต ให้ใช้สิทธิจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือโดยตัวแทน หรือ โดยผู้จัดจำหน่ายที่ได้รับอนุญาต จากเจ้าของเครื่องหมายการค้า ทั้งนี้เพราะหน้าที่ประการหนึ่งของเครื่องหมายการค้า นอกเหนือไป จากหน้าที่หลักของเครื่องหมายการค้า สองประการคือ หน้าที่บ่งบอกถึงแหล่งกำเนิดของสินค้า และหน้าที่รับประกันคุณภาพของสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ภายใต้เครื่องหมายการค้า ดังกล่าว ก็คือ หน้าที่ในการโฆษณาสินค้าแก่สาธารณชน

การสั่งสินค้าหรือการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้า ของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย ตามที่ศาลฎีกาถือว่าเป็นการใช้ เครื่องหมายการค้า เป็น "การใช้" เครื่องหมายการค้า เน่าจะไม่ใช้สิ่งที่ถูกต้องตรงกับเจตนารมณ์ แห่งพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า ซึ่งควรยึดถือเป็นบรรทัดฐานเพื่อใช้ในการพิจารณาคดี

การนำเข้าชิ้นส่วนที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศในประเทศไทย เนื่องจากไม่ได้เป็นการใช้กับสินค้าเพื่อแสดงว่า สินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า นั้น แตกต่างกับสินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าของบุคคลอื่น

คำพิพากษาของศาลฎีกา ในปี พ.ศ. 2516 (ฎีกาที่ 2031-2032/2516)

ระหว่างบริษัท เนสท์เล่ เอ็ส. เอ. โจทก์ กับบริษัทเกรียงสินวัฒนา จำเลย ซึ่งเป็นเรื่องสั่งผูกขาดแฟกสำหรับอเมริกาที่ใช่เครื่องหมายการค้าของโจทก์ โดยจำเลยส่งไปจำหน่ายที่ประเทศลาว เป็นกรณีนำเข้าชิ้นส่วนที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกัน กับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ซึ่งได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย ศาลฎีกาพิพากษาห้ามการนำเข้าชิ้นส่วนดังกล่าว แม้ว่าสินค้าที่ดูนำเข้าซึ่งใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า จะถูกนำเข้าในประเทศไทยเพื่อการส่งมอบเพียงอย่างเดียวและไม่มีการจำหน่ายจำหน่ายสินค้าดังกล่าวในในประเทศไทยก็ตาม

คดีนี้ศาลชั้นพิพากษาให้จำเลยใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี ตั้งแต่วันฟ้องจนกว่าชำระเสร็จ ห้ามจำเลยตั้งเข้ามาและจำหน่ายสินค้ากาแฟสำเร็จรูปที่มีเครื่องหมายการค้าของโจทก์ในประเทศไทย จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า จำเลยตั้งกาแฟที่มีเครื่องหมายการค้ารายพิพาทมาในบริษัท ฟูเสน จำกัด เพื่อจำหน่ายในนครเวียงจันทร์ ประเทศลาว มิได้นำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยเลย จำเลยจึงไม่ได้ทำละเมิดต่อโจทก์ พิพากษากลับคำพิพากษาของศาลชั้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาพิจารณาว่า

ปัญหาว่า จำเลยได้ละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของโจทก์หรือไม่

โจทก์นำสืบว่าจำเลยสั่งกาแฟสำเร็จรูปตามจำนวนที่โจทก์ฟ้อง เข้ามาและจำหน่ายในประเทศไทย จะส่งไปจำหน่ายในประเทศลาวไม่ได้ เพราะประเทศลาวห้ามการสั่งเข้าประเทศ ส่วนจำเลยนำสืบว่าประเทศลาวไม่ได้ห้ามการสั่งกาแฟสำเร็จรูปเข้าประเทศ บริษัท ฟูเสน จำกัด ที่ประเทศลาวสั่งซื้อสินค้าจากจำเลย จำเลยจึงสั่งซื้อจากประเทศสหรัฐอเมริกา พอสินค้ามาถึงท่าเรือในประเทศไทย บริษัท ฟูเสน จำกัด นำพาหนะมาขนเอาไปประเทศลาว ศาลฎีกาเห็นว่า ฝ่ายใดจะเป็นฝ่ายขนไปประเทศลาวนั้นเป็นเรื่องของการตกลงกัน ถ้าจำเลยไม่จัดการนำมาขาย

ไว้บริษัท ฟุเสน จำกัด แล้ว ถ้าบริษัทนั้นจะซื้อจากประเทศไทยก็ต้องสั่งซื้อจากโจทก์ หรือตัวแทนของโจทก์ การที่จำเลยสั่งมาขายไว้บริษัทนั้นจึงทำให้โจทก์เสียหายเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของโจทก์ ศาลฎีกาพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์เป็นว่าให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

คำพิพากษาของศาลในคดีนี้ที่ว่า การนำเข้าเพียงเพื่อส่งมอบกันในประเทศไทยโดยที่ไม่ได้จำหน่ายสินค้าที่ถูกนำเข้าซื่อนั้นในประเทศไทย ก็ถือเป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า จึงไม่ว่าจะถูกต้องตรงตามเจตนารมณ์ของกฎหมายเครื่องหมายในเรืองการใช้

หลักเกณฑ์ที่ศาลฎีกาได้วางไว้ว่า การส่งสินค้า หรือการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยถือเป็นการใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า อันเป็นการละเมิดต่อสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย และการนำเข้าเพียงเพื่อส่งมอบกันในประเทศไทยโดยมิได้จำหน่ายสินค้าที่ถูกนำเข้าซื่อนั้นในประเทศไทย เป็นการละเมิดสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยก่อให้เกิดผลกระทบในด้านต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1. ผลต่อผู้นำเข้า ผู้นำเข้าไม่สามารถนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจากต่างประเทศในทุกกรณี แม้ผู้นำเข้าจะสั่งซื้อสินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าโดยถูกต้องจากต่างประเทศก็ตาม ผู้นำเข้าไม่สามารถดำเนินธุรกิจดังกล่าวได้อีกต่อไปเพราะเป็นการละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย ซึ่งเป็นการขัดกับหลักพื้นฐานในระบบเศรษฐกิจแบบเสรีนิยม ที่เน้นให้มีการแข่งขันกันระหว่างผู้ประกอบการ

2. ผลต่อผู้บริโภค ผู้บริโภคในประเทศถูกจำกัดให้เลือกซื้อสินค้าแท้ที่มีจำหน่ายในตลาด และตกอยู่ในภาวะจำยอมให้ต้องซื้อสินค้าเมื่อสินค้ามีราคาสูง โดยปราศจากตัวเลือก ผู้ผลิตซึ่งเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้ามีอำนาจผูกขาดในการขึ้นราคาสินค้าดังกล่าว

3. ผลต่อนโยบายของประเทศ ประเทศไทยมีพันธะกรณีที่จะต้องเปิดเสรีตลาดภายใต้ข้อตกลงทางการค้าที่ทำไว้กับประเทศต่าง ๆ ในการเจรจาทางการค้ารอบอูรุกุไว และภายหลังจากที่ได้มีการจัดตั้งองค์การการค้าโลก การห้ามการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยเป็นเปิดตลาด ซึ่งขัดกับนโยบายทางการค้าของประเทศอย่างเห็นได้ชัด

ประเด็นสำคัญที่วิเคราะห์คือ ควรหรือไม่ที่จะอนุญาตให้นำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรอนุญาตให้มีการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย โดยเหตุผลดังต่อไปนี้คือ

ก. การนำเข้าซื้อเป็นเพียงการเคลื่อนไหลของสินค้าในตลาดการค้า (Movement of Goods in Trade) ซึ่งในปัจจุบันตลาดและการค้ามิได้จำกัดอยู่เฉพาะในอาณาเขตของประเทศใดประเทศหนึ่งเพียงแห่งเดียว แต่ได้ขยายตัวเป็นตลาดเดียวข้ามเส้นพรมแดนของประเทศต่าง ๆ แทบทั่วโลก การนำเข้าซื้อโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่สินค้าที่ถูกนำเข้าซื้อเป็นสินค้าจริงใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง (โดยเจ้าของหรือโดยผู้รับอนุญาต) โดยที่สินค้าที่ถูกนำเข้ามิได้มีคุณสมบัติต่างไปจากสินค้าที่มีจำหน่ายอยู่ในประเทศ การนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ ซึ่งเป็นการเคลื่อนไหลของสินค้าตามปกติในการดำเนินธุรกิจการค้าจึงไม่ได้เป็นการกระทำที่ละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า

ข. สินค้าที่ถูกนำเข้าซื้อใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง และเป็นสินค้าจริง มิใช่สินค้าปลอม จึงไม่ใช่สินค้าที่ละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ต้องห้ามการนำเข้าในราชอาณาจักร

ค. หลักการใช้ไปแล้วซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียว (Principle of the Exhaustion of the Exclusive Right) หรือ "การสูญเสียไปซึ่งสิทธิ" (ที่กล่าวถึงในบทที่ 3) ที่ว่าสันนิษฐานว่า การขายสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าใดย่อมเป็นการมอบอำนาจโดยปริยาย

แก่ผู้ซื้อที่จะจำหน่ายสินค้านั้นต่อภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน หากการจำหน่ายสินค้าใน ครั้งหลังเกิดขึ้นในประเทศเดียวกัน แม้ว่าการจำหน่ายในครั้งหลังในกรณีการนำเข้าซอสินค้าใน ประเทศไทยจะเป็นการจำหน่ายสินค้าแก่ผู้ซื้อ (หรือผู้นำเข้า) ภายนอกประเทศก็ตาม ผู้เขียนคงยังมึ ความเห็นว่าหลักดังกล่าวนี้ เป็นหลักที่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงในทางการค้าของสินค้า มากกว่าหลักใด ซึ่งประเทศในกลุ่มสมาชิกประชาคมยุโรปยอมรับและบังคับตามหลักการใช้ไป แล้วซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียวนี้โดยเคร่งครัด แม้ว่าการจำหน่ายครั้งหลังเกิดขึ้นคนละประเทศกับการซื้อ ในครั้งแรก เพราะสินค้าที่ถูกลำนำเข้าซอเป็นสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง

ง. หลักตามทฤษฎีสากลที่กำหนดว่าเครื่องหมายการค้าไม่ถูกจำกัดโดยเส้นเขตแดน ซึ่งผลก็คือสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันและเป็นสินค้าและเครื่องหมายการค้าที่แท้จริงด้วย กัน ไม่สามารถละเมิดซึ่งกันและกันได้ไม่ว่าสินค้านั้นจะขายในประเทศเดียวกันหรือในต่าง ประเทศก็ตาม เนื่องจากการนำเข้าซอสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ไม่ได้เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ศาลไทยจึงไม่ควร ใช้ทฤษฎีละเมิดแต่เพียงทฤษฎีเดียว ในการพิจารณาการนำเข้าซอสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า เดียวกันในประเทศไทย ซึ่งผลในทางกฎหมายหากศาลไทยยอมรับทฤษฎีสากล ศาลอาจอนุญาต ให้มีการนำเข้าได้ในบางกรณี

ในกรณีที่ตัวแทนจำหน่ายในประเทศไทยเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย โดยการได้รับโอนสิทธิในเครื่องหมายการค้าจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าเดิมในต่างประเทศ และ ได้สร้างชื่อเสียงก้องกัมภีร์ในทางการค้าแก่เครื่องหมายการค้านั้นในประเทศไทยจนเป็นที่รู้จักกันอย่าง แพร่หลายในหมู่สาธารณชนว่าสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าดังกล่าวมีที่มาและเป็นของเจ้าของ เครื่องหมายการค้า (ซึ่งเดิมเป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในต่าง ประเทศในประเทศไทย) หลักที่ศาลควรใช้การพิจารณาการนำเข้าซอสินค้าที่ใช้เครื่องหมาย การค้าเดียวกันจากต่างประเทศในกรณีนี้ ควรเป็นหลักตามทฤษฎีเขตแดน ซึ่งมุ่งปกป้องสิทธิของ เจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศเป็นสำคัญ เนื่องจากกรณีการนำเข้าซอสินค้าในประเทศ ไทยมิใช่กรณีตามที่กล่าวมานี้ หลักตามทฤษฎีสากลที่ผู้เขียนเสนอให้ศาลไทยนำไปใช้ใน การพิจารณาการนำเข้าซอสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าในประเทศไทยจึงเหมาะสมกว่าหลักตาม ทฤษฎีเขตแดนซึ่งเน้นที่การห้ามการนำเข้าซอสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่าง

ประเทศ

ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรอนุญาตให้มีการนำเข้าซ้สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย เฉพาะสองกรณีดังต่อไปนี้เท่านั้น คือ

1. สินค้าที่ถูกรับนำเข้าซ้เป็นสินค้าจริง (genuine) ซึ่งผลิตโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าเอง (Trademark Owner) ผู้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ (Licensee) หรือผู้รับจ้างผลิตตามสัญญาจ้างผลิตในต่างประเทศ และคุณภาพของสินค้าดังกล่าวทัดเทียมกันกับสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ผลิต หรือที่มีจำหน่ายในประเทศไทยทุกประการ ในบางกรณีเฉพาะกับสินค้าบางชนิด อาจพบว่าคุณภาพของสินค้าที่ถูกรับนำเข้าซ้ดีกว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันที่มีจำหน่ายในประเทศ

2. เครื่องหมายการค้าที่ปรากฏบนตัวสินค้าที่ถูกรับนำเข้าซ้ เป็นเครื่องหมายการค้าที่ใช้อย่างถูกต้อง เช่น เป็นการใช้โดยเจ้าของเครื่องหมายการค้า ผู้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ บริษัทลูก หรือบริษัทในเครือของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือบริษัทที่รับจ้างผลิตสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าซึ่งได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าให้ผลิตและใช้เครื่องหมายการค้าดังกล่าว หรือโดยได้รับความยินยอมจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าในการใช้บนตัวสินค้า

หากการนำเข้าซ้สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยจะจำกัดอยู่เฉพาะสองกรณีดังกล่าวนี้ สิ่งที่ควรพิจารณาถัดไปได้แก่ ผลดีและผลเสียหากอนุญาตให้มีการนำเข้าซ้สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศในลักษณะที่เสนอ

ข้อดีของการอนุญาตให้มีการนำเข้าซ้สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศในประเทศไทยที่เห็นได้ชัดคือ

1. ทำให้ราคาสินค้าชนิดเดียวกันกับสินค้าที่ถูกรับนำเข้าซ้ ที่จำหน่ายในประเทศต่ำลง เนื่องจากเกิดการแข่งขันระหว่าง เจ้าของเครื่องหมายการค้า ตัวแทน ผู้จัดจำหน่ายหรือผู้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า กับผู้นำนำเข้าซ้สินค้า

2. ทำให้ผู้บริโภคมียีนค่าบริโภคหลากหลายมากขึ้น เนื่องจากการนำเข้าซ้อนไม่จำกัด อยู่แต่สินค้าชนิดใดชนิดหนึ่งเพียงชนิดเดียว เมื่อการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า เดียวกันจากต่างประเทศไม่เป็นการละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ในประเทศไทยอีกต่อไป จำนวนผู้นำเข้าและปริมาณการนำเข้า และสินค้าที่ถูกนำเข้าซ้อนย่อมมี เพิ่มขึ้น

3. ป้องกันมิให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าผูกขาดกำหนดราคาสินค้าตามอำเภอใจ เนื่องจากไม่มีคู่แข่งทางการค้า เจ้าของเครื่องหมายการค้ามีอิสระและอาจขึ้นราคาสินค้าโดยไม่ สมควร ทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในภาวะที่ต้องซื้อสินค้าดังกล่าวในราคาแพง หากผู้บริโภคมียีนค่า จำเป็นที่จะต้องบริโภคสินค้านั้น ๆ ตลอดไป

4. ส่งเสริมให้เกิดการแข่งขันโดยเสรีอย่างสมบูรณ์ สำหรับสินค้าทุกชนิดที่สามารถ นำเข้าซ้อนจากแหล่งผลิตในต่างประเทศ อันจะทำให้เกิดการเคลื่อนไหวของสินค้ามากเพิ่มมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม แม้การนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจะก่อให้เกิดผลดี ตามที่กล่าวมานี้ก็ตาม การนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันก็มีผลเสียด้วยเช่นกัน

ข้อเสียของการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศใน ประเทศไทยที่เห็นได้ชัดคือ

1. เจ้าของเครื่องหมายการค้าผู้ซึ่งได้ใช้ความวิริยะอุตสาหะ ตลอดจนเวลาและทุนรอน ในการสร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้แก่เครื่องหมายการค้ารวมทั้งโฆษณาสินค้าและเครื่องหมายการค้า จนเป็นที่รู้จักและยอมรับของสาธารณชนผู้ซื้อ ได้รับผลกระทบทางการค้า เนื่องจากผลประ โยชน์ที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าเคยหรือควรได้รับในทางการค้าย่อมลด การดำเนินธุรกิจของเจ้าของ เครื่องหมายการค้าและผู้รับอนุญาตของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอาจหยุดชะงักในกรณีที่ไม่ สามารถสู้กับผู้นำเข้าซ้อนในเรื่องราคาสินค้า

การอนุญาตให้ผู้ประกอบการรายอื่นที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า นำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย เท่ากับยินยอมให้ผู้นำเข้าแสวงหาประโยชน์จากชื่อเสียงทางการค้าและจากเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า ย่อมเกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้า และผู้รับอนุญาตของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย

2. ผู้บริโภคาอาจบริโภคสินค้าที่มีคุณภาพต่างไปจากสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีจำหน่ายในประเทศ โดยผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือบริโภคสินค้าที่เป็นอันตราย หรือสินค้ามีคุณสมบัติต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานสากลของสินค้าประเภทนั้น ๆ โดยไม่มีโอกาสได้รับทราบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับตัวสินค้าที่ถูกนำเข้าซ่อนอย่างเพียงพอ แม้ว่าสินค้าที่ถูกนำเข้าซ่อนนั้นจะมีราคาต่ำกว่าก็ตาม

3. ระบบเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศ อาจได้รับความกระทบกระเทือน เหมือนเช่นที่ประเทศประเทศสหรัฐอเมริกาได้เคยประสบมาในอดีต เนื่องจากผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า ผู้รับอนุญาต ตัวแทนจำหน่ายที่ถูกต้องอาจเลือกที่จะยุติการประกอบการ เพราะไม่สามารถแข่งขันกับผู้นำเข้าซ่อนสินค้าที่แสวงหาประโยชน์จากเครื่องหมายการค้าของตนด้วยต้นทุนที่ต่ำได้ต่อไป นอกจากนี้ ผู้ประกอบการที่เป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า อาจต้องเสียเวลาและทรัพยากรในการปกป้องประโยชน์ทางการค้าและปกป้องสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน เป็นต้น ขัดขวางการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ หรือฟ้องร้องดำเนินคดีผู้นำเข้าซ่อนฐานละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย ซึ่งเป็นการสูญเสียค่าทางเศรษฐกิจโดยรวม

หลังจากที่วิเคราะห์อย่างรอบคอบถึงผลดีและผลเสียของการอนุญาตให้นำเข้าซ่อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย เฉพาะในกรณีที่เป็นการนำเข้าสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง ผู้เขียนมีความเห็นว่าผลดีจากการนำเข้าซ่อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันย่อมมีมากกว่าผลเสียทั้งสามประการของการนำเข้าซ่อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย กล่าวคือ ประการแรกไม่ว่าสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศจะถูกนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยมากเท่าใดและไม่ว่าการจำหน่ายสินค้าของ

เจ้าของเครื่องหมายความการค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนั้นในประเทศไทยจะลดลงเพียงใด เจ้าของเครื่องหมายการค้ายังคงได้รับประโยชน์จากการขายสินค้าดังกล่าวเช่นเดิมทุกประการ เพราะปริมาณจำหน่ายสินค้าในประเทศไทยที่เพิ่มมากขึ้นจากการนำเข้าซ้อสินค้าโดยผู้นำเข้า ก็คือปริมาณจำหน่ายสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในต่างประเทศที่เพิ่มมากขึ้นนั่นเอง จึงไม่เกิดความไม่เป็นธรรมแก่เจ้าของเครื่องหมายการค้าซึ่งได้จดทะเบียนในประเทศไทย แต่อย่างใด

ประการที่สองกลไกของตลาดในเรื่องอุปสงค์อุปทานจะเป็นตัวช่วยกำหนดให้ผู้นำเข้า เลื่อนนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมาย การค้าในประเทศไทยจากต่างประเทศในลักษณะที่จะไม่ก่อให้เกิดปัญหาในการจำหน่ายแต่อย่างใด เพราะผลกำไรที่ผู้นำเข้ามุ่งหวังขึ้นอยู่กับกำไรจากการจำหน่ายสินค้าที่ตนนำเข้ามาจากต่างประเทศเป็นสำคัญ ผู้นำเข้าจึงคงคัดเลือกสินค้าที่จะไม่ก่อให้เกิดอันตรายแก่ผู้บริโภค เป็นสินค้าที่จำหน่ายได้เร็ว โดย ที่สภาพของตัวสินค้าไม่มีกรรมเปลี่ยนแปลงหรือบุบสลายได้โดยง่ายเนื่องจากเวลาและการขนส่ง

ประการที่สาม ลักษณะของการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าในประเทศไทย ไม่ซับซ้อนและยังต่างไปจากลักษณะการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันใน ประเทศสหรัฐอเมริกา เพราะ เจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยส่วนใหญ่เป็นบริษัทใน ต่างประเทศ และมักมีความสัมพันธ์กับบริษัทผู้ผลิตสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าในต่าง ประเทศ แม้อาจมีกรณีฟ้องร้องดำเนินคดีผู้นำเข้าโดยเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย เพื่อปกป้องสิทธิเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้รับอนุญาตในประเทศไทยบ้างก็ตาม ถือเป็นข้อ พิพาททางการค้าในลักษณะปกติ เนื่องจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าพยายามสงวนรักษาส่วนแบ่ง ของตลาดสำหรับสินค้าของตนในประเทศไทย จึงไม่ได้เป็นผลเสียที่ร้ายแรงอันจะกระทบถึงระบบ เศรษฐกิจของประเทศโดยรวม

ผลจากการณ์ หลังจกอนุญาตให้นำเข้าซ้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันได้ประเทศไทยก็คือ จะมีสินค้าให้เลือกหลากหลายมากขึ้นในตลาด ผู้บริโภคมีโอกาส เลือกซ้อสินค้าในราคาที่ตนพึงพอใจมากขึ้น ผู้ประกอบการนำเข้าได้รับกำไรจากการนำเข้าซ้อ และการจำหน่ายสินค้าที่ถูกนำเข้าซ้อดังกล่าว และประเทศไทยจะได้ชื่อว่าได้ดำเนินนโยบาย โดยการเปิดตลาดการค้าเสรีตามข้อตกลงทางการค้าที่ได้ไว้กับต่างประเทศ

เนื่องการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยที่ควรอนุญาตจำกัดอยู่เฉพาะกรณีตามที่เสนอ ว่าสินค้าที่ถูกนำเข้าซ้อต้องเป็นสินค้าจริงที่ใช่เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง และในปัจจุบันยังไม่มิกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย ผู้เขียนเสนอให้มีการแก้ไขสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าในมาตรา 44 ของพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534 โดยระบุห้ามมิให้เจ้าของเครื่องหมายการค้าใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนในประเทศไทยตามมาตรานี้ ไปในทางขัดขวางการนำเข้าซ้อสินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันซึ่งเป็นสินค้าจริงและใช่เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้องจากต่างประเทศ มิให้มีจำหน่ายในประเทศไทยโดยเสนอให้เพิ่มข้อความดังนี้

"ทั้งนี้ สิทธิแต่เพียงผู้เดียวในอันที่จะใช่เครื่องหมายการค้านั้นสำหรับสินค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในวรรคแรก ไม่ก่อให้เกิดสิทธิแก่ผู้ซึ่งได้จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จะกระทำกรอย่างหนึ่งอย่างใด เพื่อขัดขวางการนำเข้าสินค้าซึ่งผลิตและใช่เครื่องหมายการค้านั้นอย่างถูกต้องจากต่างประเทศ"

ซึ่งภายหลังจากการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรานี้ จะมีผลทำให้ผู้ที่จดทะเบียนเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้า ไม่สามารถใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน ขัดขวางการนำเข้าสินค้าจริงและใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันอย่างถูกต้องในต่างประเทศได้อีกต่อไป กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือสินค้าจริงที่ผลิตอย่างถูกต้องและใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย สามารถถูกนำเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยได้ โดยถือไม่เป็นการละเมิดต่อสิทธิแต่เพียงผู้เดียวของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย นับเป็นการคุ้มครองประโยชน์ของประชาชนผู้บริโภคที่ได้คุณภาพเหมาะสมกับประโยชน์ของเจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือ ผู้ใช้เครื่องหมายการค้าตามสิทธิในเครื่องหมายการค้าที่มีในประเทศไทย และยังเป็นกรลดจำนวนคดีละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้าสินค้าที่ใช่เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทย

หากเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยฝ่าฝืน

โดยใช้สิทธิในเครื่องหมายการค้าที่จดทะเบียนในประเทศไทย ขัดขวางการนำเข้าสินค้าที่ผลิต และใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในต่างประเทศอย่างถูกต้อง ควรได้รับโทษ และเนื่องจากการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน เป็นประเด็นเกี่ยวกับผลประโยชน์ทางการค้า ในระหว่างผู้ประกอบการด้วยกัน คือ เจ้าของเครื่องหมายการค้า หรือผู้ได้รับอนุญาต กับผู้นำเข้า โทษที่กำหนดจึงควรเป็นโทษปรับเพียงอย่างเดียว โดยกำหนดให้เจ้าของเครื่องหมายการค้า ที่ฝ่าฝืนบทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา 44 ขาดเสียความเสียหายแก่ผู้นำเข้าซ้อน โดยกำหนดเพิ่มเติมเป็นมาตราไว้ในท้ายสุดของบทกำหนดโทษ ตัวอย่างเช่น

"มาตรา 117 บุคคลใดกระทำฝ่าฝืนมาตรา 44 ต้องระวางโทษปรับคิดเป็นเงิน ตามจำนวนความเสียหายที่เกิดขึ้นจริง ซึ่งผู้ถูกฝ่าฝืนได้รับจากการฝ่าฝืนนั้น และให้อธิบดีกรมทรัพย์สินทางปัญญามีอำนาจในการกำหนดค่าปรับขั้นต่ำได้ในกรณีที่เหมาะสม โดยพิจารณาจากพยานหลักฐานและข้อเท็จจริง"

ลักษณะที่จะนำมาใช้ในการพิจารณา"สินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าถูกต้อง" เพื่ออนุญาตการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวในประเทศไทย ได้แก่

ก. ความยินยอมของเจ้าของเครื่องหมายการค้าต่อตัวเครื่องหมายการค้าที่ปรากฏบนสินค้า ที่ถูกนำเข้าซ้อน หากเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ให้ความยินยอมต่อการใช้เครื่องหมายการค้า บนตัวสินค้าที่ถูกนำเข้าซ้อน ไม่ว่าจะโดยชัดแจ้ง (ในสัญญา) หรือโดยปริยาย(ตามหลักการใช้ไปแล้วซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียวภายหลังที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าจำหน่ายสินค้าแล้วเป็นครั้งแรก) สินค้าดังกล่าวย่อมเป็นสินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าถูกต้อง ที่สามารถนำเข้าซ้อนในประเทศไทยได้ โดยที่เจ้าของเครื่องหมายการค้าไม่มีสิทธิขัดขวางการนำเข้าซ้อนสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวจากต่างประเทศ

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าของเครื่องหมายการค้ากับผู้ผลิตสินค้าในต่างประเทศ หากเจ้าของเครื่องหมายการค้าและผู้ผลิตในต่างประเทศมีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน ไม่ว่าจะโดยทางใด ทางหนึ่ง เช่น ความสัมพันธ์ในฐานะเป็นบริษัทแม่-บริษัทลูก, บริษัทย่อยในเครือ, ผู้รับอนุญาตตาม

สัญญาอนุญาตให้ใช้สิทธิ, ผู้รับจ้างตามสัญญาว่าจ้างการผลิต หรือมีความสัมพันธ์ต่อกันในฐานะที่เป็นองค์กรทางการค้า (Conglomerate) ในกรณีที่เป็นบริษัทข้ามชาติซึ่งมีการผลิตสินค้าภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในหลายประเทศ ถือว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันที่ผลิตในต่างประเทศแม้จะโดยมีนิติฐานะแยกออกจากกัน ก็ยังเป็นสินค้าของบริษัทแห่งเดียวกัน สินค้าที่ผลิตในต่างประเทศเหล่านั้น เป็นสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าถูกต้องภายใต้หลักเกณฑ์นี้ ซึ่งเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทยไม่มีสิทธิขัดขวางการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนั้นจากต่างประเทศ

ก. สินค้ารวมถึงคุณภาพหรือคุณสมบัติของสินค้า หากสินค้าที่ดูถูกนำเข้าซื้อนั้นมีคุณภาพหรือคุณสมบัติต่างจากสินค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่มีจำหน่ายในประเทศ อันจะเป็นต้นเหตุก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงและเกียรติคุณของเครื่องหมายการค้า และอาจก่อให้เกิดการสับสนหลงผิดในหมู่สาธารณชน หรือสินค้าที่ดูถูกนำเข้าซื้อเป็นสินค้าที่ไม่ได้มาตรฐานหรือไม่ผ่านการตรวจสอบสมรรถนะ และความปลอดภัย อันจะเป็นต้นเหตุทำให้ผู้บริโภคต้องได้รับอันตรายหรือได้รับผลเสียจากการบริโภคสินค้าดังกล่าว เช่นนี้ไม่ว่าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันซึ่งดูถูกนำเข้าซื้อจากต่างประเทศเป็นสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้องภายใต้หลักเกณฑ์นี้ เจ้าของเครื่องหมายการค้าย่อมมีสิทธิขัดขวางการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวนี้จากต่างประเทศได้

จะเห็นว่าสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าที่ได้จดทะเบียนไว้ในประเทศไทย แม้เมื่อมีการแก้ไขเพิ่มเติมเพื่ออนุญาตให้มีการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทยภายใต้กฎหมายที่กล่าวมาข้างต้น ยังคงมีอยู่อย่างสมบูรณ์ตามที่พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้ากำหนดไว้ทุกประการ กล่าวคือ เจ้าของเครื่องหมายการค้ายังคงเป็นเจ้าของเครื่องหมายการค้าและมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากการกระทำละเมิดสิทธิในเครื่องหมายการค้าของตน และได้รับจากความคุ้มครองในเรื่องการลวงขายสินค้า รวมทั้งมีสิทธิการห้ามการนำเข้าซื้อสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันจากต่างประเทศ ที่นอกเหนือไปจากหลักเกณฑ์ "สินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง" ดังกล่าว

ขอบเขตของการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าต่อการนำเข้าซื้อสินค้า

สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนอกเหนือไปจาก "สินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง" ในทางแพ่ง อาศัยพระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้าพ.ศ. 2534 มาตรา 110 และมาตรา 111 ซึ่งระบุว่า

" มาตรา 110 บุคคลใด

(1) นำเข้ามาในราชอาณาจักร จำหน่าย เสนอจำหน่าย หรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมปลอม ตามมาตรา 108 หรือที่เลียนเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายร่วมของผู้อื่น ตามมาตรา 109 หรือ

(2) . . . . .

ต้องระวางโทษดังที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ"

(โทษ"ปลอม" ตามมาตรา 108 คือจำคุกไม่เกินสี่ปี หรือปรับไม่เกินสี่แสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ โทษ "เลียน" ตามมาตรา 109 คือจำคุกไม่เกินสองปี หรือปรับไม่เกินสองแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ)

"มาตรา 111 บุคคลใด

(1) แสดงเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายบริการ เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมที่มีได้จดทะเบียนในราชอาณาจักรว่าเป็นเครื่องหมายการค้า ดังกล่าวที่ได้จดทะเบียนในราชอาณาจักรแล้ว

(2) จำหน่ายหรือมีไว้เพื่อจำหน่ายซึ่งสินค้าที่มีเครื่องหมายการค้า เครื่องหมายรับรอง หรือเครื่องหมายร่วมตาม (1) ที่ตนรู้ว่าเป็นเท็จ หรือ

(3) . . . . .

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ"

สำหรับขอบเขตของการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของเครื่องหมายการค้าต่อการนำเข้าสู่สินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันนอกเหนือไปจาก "สินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง" ในทางอาญาเป็นไปตามมาตรา 272, 273, 274 และมาตรา 275

ที่กล่าวไว้แล้วในตอนต้น

โดยสรุป การนำเข้าชิ้นสินค้าในประเทศไทย เป็นการที่บุคคลซึ่งไม่ใช่เจ้าของเครื่อง
 หมายการค้า หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้า นำสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้า
 เดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้า เข้ามาจำหน่ายแข่งกับเจ้าของเครื่อง
 หมายการค้า หรือผู้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย แม้การนำเข้าสินค้า
 ในลักษณะดังกล่าวจะไม่มีบทบัญญัติให้ถือเป็นการกระทำที่เป็นความผิดโดยชัดแจ้ง เจ้าของเครื่อง
 หมายการค้าซึ่งส่วนใหญ่ได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าของตนไว้ในประเทศไทย และผู้รับ
 อนุญาต (เป็นต้น ตัวแทนจำหน่าย ผู้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ ผู้จัดการจำหน่ายแต่เพียงผู้เดียว) มักต้องการ
 ขัดขวางการนำเข้าชิ้นสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าวจากต่างประเทศ โดยอาศัย
 สิทธิในเครื่องหมายการค้าตาม พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2474,
 พระราชบัญญัติเครื่องหมายการค้า พ.ศ. 2534, ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วย
 ละเมิด และประมวลกฎหมายอาญาว่าด้วยความผิดทางการค้า โดยตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบัน
 ศาลพิพากษาคดีการนำเข้าชิ้นสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าไปในทางเดียวกัน คือห้ามการ
 นำเข้าชิ้นสินค้าดังกล่าวในประเทศไทย โดยยึดหลักในเรื่องละเมิด ว่าเป็นการกระทำ
 ละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าเป็นสำคัญ ในกรณีที่เจ้าของ
 เครื่องหมายการค้าได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าไว้ในประเทศไทย สำหรับกรณีที่เจ้าของ
 เครื่องหมายการค้ายังมิได้จดทะเบียนเครื่องหมายการค้าในประเทศไทย ศาลยึดประมวลกฎหมาย
 อาญาว่าด้วยความผิดทางการค้าเป็นหลักในการพิจารณา

เนื่องจากการนำเข้าชิ้นสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้า
 ของเจ้าของเครื่องหมายการค้าจากต่างประเทศเพื่อเข้ามาจำหน่ายในประเทศไทยในบางกรณี
 โดยเฉพาะ การนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันกับเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่อง
 หมายการค้าจากต่างประเทศ ที่เป็นสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่อง
 หมายการค้าอย่างถูกต้องในต่างประเทศ ซึ่งไม่ถือเป็นการกระทำละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้า
 ของเจ้าของเครื่องหมายการค้า และสินค้าที่ถูกนำเข้าซึ่งใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันดังกล่าว
 มิได้เป็นสินค้าต้องห้ามการนำเข้า จึงสมควรอนุญาตให้นำเข้าสินค้าชิ้นสินค้าที่ใช้เครื่อง

การค้าเดียวกันจากต่างประเทศที่เป็นสินค้าจริงและใช้เครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้องในประเทศไทย เพราะสินค้าจริงที่ใช้เครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าอย่างถูกต้อง ย่อมมีจำหน่ายได้ทุกที่ ทั้งยังไม่อาจละเมิดต่อสิทธิในเครื่องหมายการค้าของเจ้าของเครื่องหมายการค้าได้ เป็นไปตามทฤษฎีกฎหมายที่เรียกว่าทฤษฎีสากล (Universality) ซึ่งเป็นที่ยอมรับและใช้อย่างแพร่หลายในต่างประเทศ ทั้งยังสอดคล้องรับกับหลัก ว่าด้วยการใช้ไปแล้วซึ่งสิทธิแต่ผู้เดียว (Principle of the Exhaustion of the Exclusive Right) ที่สันนิษฐานว่า การขายผลิตภัณฑ์ภายใต้เครื่องหมายการค้าใด ย่อมเป็นการมอบอำนาจโดยปริยายแก่ผู้ซื้อที่จะจำหน่ายผลิตภัณฑ์นั้นต่อภายใต้เครื่องหมายการค้าเดียวกัน ดังนั้นจึงสมควรเป็นอย่างยิ่งที่ประเทศไทยจะยอมรับให้มีการนำเข้าสินค้าที่ใช้เครื่องหมายการค้าเดียวกันในประเทศไทย